NU-I CINSTE MAI MARE, NICI DOR MAI APRINS
DECÎT SĂ URMĂM AL TĂU STEAG,
PARTID AL LUMINII, PARTID DE NE-NVINS
PĂRINTE-AL COPIILOR PATRIEI DRAG.

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Român, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XVI nr. 28 (1020) * miercuri 14 iulie 1965 * 8 pagini 30 bani

România – ţara copilăriei fericite

acad. Zaharia STANCU

Acum cîteva săptămîni mă aflam în Republica Democrată Germană, în vechiul şi frumosul oraş Weimar. Se adunaseră acolo aproape două sute de scriitori din toată lumea spre a discuta şi a găsi mijloacele cele mai bune pentru înţelegerea între popoare şi pentru apărarea păcii. Aproape toţi scriitorii care au luat acolo cuvîntul au exprimat, într-o formă sau alta, aceeaşi idee: să facem totul pentru a înlătura războiul din viaţa oamenilor; să facem totul pentru a asigura copiilor noştri o copilărie fericită, o viaţă fericită.

Delegaţia românească a susţinut şi ea, cu căldură, această idee generoasă, atît de scumpă partidului nostru şi întregului nostru popor.

Într-o pauză, vorbind cu un vestit scriitor australian, am avut bucuria să-l aud spunîndu-mi: „Am călătorit prin multe ţări. Acum doi ani am vizitat şi ţara voastră. Nicăieri n-am văzut atît de mulţi copii frumoşi, sănătoşi şi vioi la minte ca în România. Aş vrea să mai viu o dată în ţara voastră. Aş vrea să-i mai văd..."

Scriitorul australian rostea un mare adevăr. În ţara noastră de astăzi copiii sînt sănătoşi, frumoşi, vioi la minte.

La oraşe ca şi la sate, copiii noştri sînt bine hrăniţi, bine îngrijiţi, bine îmbrăcaţi. Au şcoli şi manuale şcolare gratuite. Profesorii se ocupă de ei cu atenţie. Medicii supraveghează ca sănătatea lor să fie deplină.

Nu totdeauna a fost aşa. În trecut copiii au trăit greu, au învăţat carte în condiţii nesatisfăcătoare, iar mulţi dintre ei nici măcar n-au apucat să calce prin vreo şcoală.

Partidul şi guvernul nostru au dat cea mai mare importanţă copiilor şi tineretului. În ultimii douăzeci de ani, prin grija partidului şi a guvernului s-au construit pretutindeni şcoli; aceste şcoli au fost înzestrate cu material didactic, iar numărul profesorilor calificaţi a crescut cu mult. Acum în ţara noastră nu mai există neştiutori de carte. Partidul şi poporul nostru văd în copiii şi în tinerii de astăzi pe cetăţenii de mîine ai patriei noastre, care vor desăvîrşi opera începută de părinţii lor — construcţia socialismului şi a comunismului. Grija pentru copiii noştri, grija pentru tineretul nostru înseamnă grija pentru omul de mîine şi pentru patria noastră de mîine.

România de astăzi, România socialistă, poate fi numită astăzi, în ajunul celui de-al IV-lea Congres al partidului, pe bună dreptate, ţara copilăriei fericite.

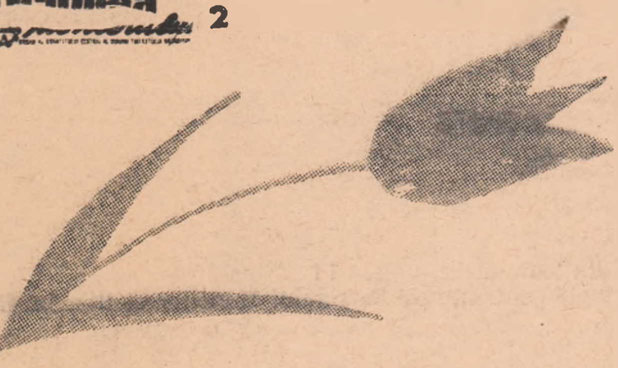

SALUT CONGRESULUI

Cu inima lăcaş de bucurii,
Cu gîndurile stol de ciocîrlii
Şi cu cravata roşie pe piept,
Spre sala marelui Congres mă-ndrept
Spre inima întregului popor —
De unde nasc lumini spre viitor,
Şi roadele întregului partid
Cărări spre fericire ne deschid,
Să duc şi eu seninul meu de cer —
Salutul meu voios de pionier.

DOINA MUŢICA
cl. a VI-a,
Şcoala medie nr. 10,
Bucureşti

E FRUMOASĂ VIAȚA NOASTRĂ

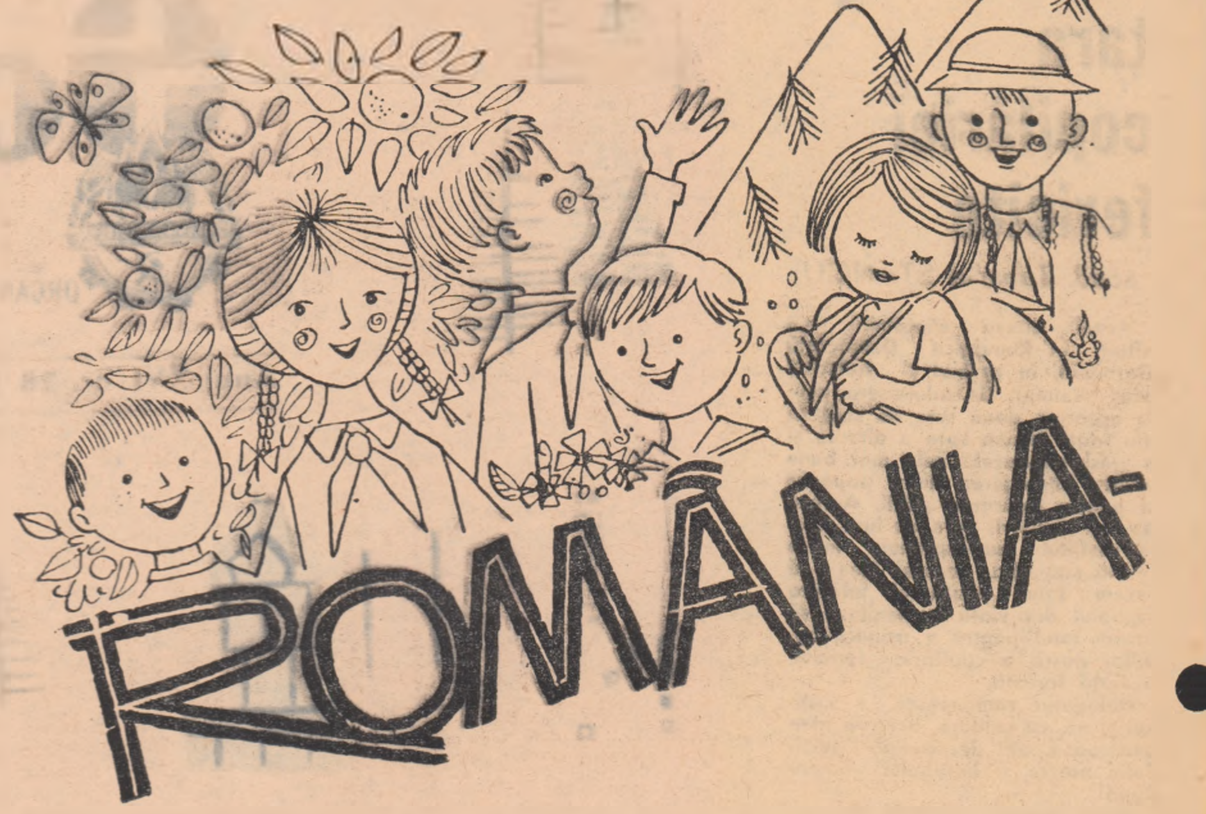
Ne e dragă viața noastră
Zi de zi mai mîndră-i ea.
Bate soarele-n fereastră,
Ceru-i clar de peruzea.

Țara ne-o iubim fierbinte
Zări în față se deschid.
Mergem pururi înainte,
Sub lumina ta, partid !

ILIESCU MARIANA
cl. a VI-a
Școala de 8 ani nr. 1, București

Dragă cititorule, ești eroul celei mai frumoase povești care s-a scris ori s-a spus vreodată ! Mîndria ta trebuie să fie cu atît mai mare cu cît, spre deosebire de celelalte povești, aceasta este adevărată, se petrece chiar în zilele noastre ! Este povestea României socialiste, pe care a făcut-o poporul român, condus cu înțelepciune de Partidul Muncitoresc Român. Unul din cele mai fermecătoare capitole ale ei este viața voastră, a copiilor ! Pentru voi sînt școlile, pentru voi — taberele umbrite de brazi sau mîngîiate de soarele mării, pentru voi — cărțile și stadioanele, pentru voi — toată țara ! Ziarele aduc zilnic vești încîntătoare : s-a construit un nou combinat chimic ; s-a inaugurat o nouă mină ; începe construcția unor noi hidrocentrale... Fiecare înfăptuire de acest fel — și sînt nenumărate — se răsfrînge, spor de belșug, în traiul vostru de fiecare zi, fiind, în același timp, chezășii ale unui viitor luminos. Voi, schimbul de mîine ai constructorilor socialismului, voi, continuatorii acestei grandioase povești adevărate trebuie să vă pregătiți temeinic pentru a prelua marea ștafetă. Cum să procedați ? Bineînțeles, învățînd temeinic la școală, educîndu-vă caracterul, impunîndu-vă să fiți harnici, perseverenți, disciplinați, interesîndu-vă de tot ce e nou în știință și tehnică. În felul acesta, dragostea voastră pentru patria socialistă, simțămintele de devotament față de partidul nostru vor putea da roade îmbelșugate — și aceste roade nu sînt altceva decît produsele muncii voastre de mîine. Făt-Frumos, personajul atît de îndrăgit al poveștilor românești, era o întruchipare a năzuinței de demnitate, de destoinicie, de plenitudine a calităților fizice și intelectuale. Cîți feți-frumoși vor fi astăzi pe la noi ? Ei bine, dragi pionieri și școlari, numărul lor este egal cu... al vostru ! Pentru aceasta, poporul nostru muncitor v-a creat toate condițiile !

ANCHETA NOASTRĂ

PORȚI DESCHISE

Toate porțile tale sînt deschise, copilărie ! Învăț într-o școală nouă și mă bucur că și în comuna mea îmi pot termina liceul.

Visez să ajung oțelar și viitorul îmi surîde de aproape.

Mă uit cu uimire la orășelul meu cum îi cresc blocurile zvelte și mă mîndresc cu el, cu apartamentul nostru cu miros proaspăt de nou.

Aștept cu nerăbdare vacanța după un an de muncă. Și taberele mă primesc cu brațe de valuri sau de brazi.

Nu-ți lipsește nimic, copilărie de soare ! Să crești și să-ți împlinești visele !

BUCURIE

Adescori, copiii din comuna **Moldovița**, regiunea **Suceava** se gîndesc nerăbdători la începutul anului școlar. Să nu vă închipuiți că se plictisesc în vacanță. Nici vorbă ! Și ei, ca și voi, fac excursii, drumeții, serbări, focuri de tabără. Dar ei au un motiv serios să se gîndească la începutul școlii. Vor învăța într-un local nou, într-o școală medie cu 15 săli de clasă, cu internat. Darie Viorel, Saghin Felicia, Melniciuc Petru și atîția alți elevi fruntași la învățătură își văd realizarea visului și mai aproape. Vor putea urma cursurile școlii medii, vor avea și mai multe posibilități să devină oameni culți, așa cum și-o doresc.

SOARELE DIN OȚELĂRII

La Grupul școlar de pe lîngă Combinatul Siderurgic **Hunedoara** e o animație deosebită. E zi de examene. Un grup de elevi consultă o carte. Alții, în jurul unui băiat șaten, cu ochi liniștiți, căprui, îl asaltează cu întrebările : „Cum a fost ? Ce subiecte ai avut ?..."

Profitînd de acest început de interviu, m-am apropiat de elevul care tocmai ieșise de la examen. Este Rus Iulius, absolvent al Școlii generale de 8 ani din comuna **Cricău**. A absolvit chiar acum clasa a VIII-a.

— Ce poți să ne spui despre examen ?

— Am învins emoțiile și am răspuns bine...

— Dar despre viitoarea profesie ?

— Să învăț meseria de laminator este o dorință veche. Cu ani în urmă, tata m-a luat cu el și am văzut furnalele, șuvoiul incandescent care țîșnește din cuptoare... Parcă aveam în față soarele cu toată măreția lui ! De atunci mi-am zis că aș vrea să fiu ca oamenii aceia care supun strălucirea soarelui din oțelării. Doresc din suflet, ca peste cîțiva ani, să lucrez în combinat ca laminator. Tata e tare mîndru că noi, cei trei fii, vom munci cu toții alături de el.

ORAȘUL DRAG

Am pus numai o întrebare. O întrebare simplă, la care așteptam un răspuns scurt. Dar lucrurile nu s-au petrecut așa.

A trebuit s-o ascult minute în șir pe pioniera Ionescu Ileana din orașul **Slatina**, de la Școala generală de 8 ani nr. 1. Și lucrul acesta nu din politețe, ci pentru că îmi spunea lucruri foarte interesante : **„Dacă-mi place orașul meu ? Nu numai atît ! Mă mîndresc cu el, cu realizările din ultimii ani, mi-a spus ea. Uzina de aluminiu este unică în tot sud-estul Europei. O dată cu apariția acestei uzine, s-a schimbat și viața noastră, a părinților noștri care muncesc acolo. Blocuri noi, magazine moderne, întîlnești la tot pasul. Mi-a spus tata că se vor construi încă 2 000 de apartamente. Eu am trecut în clasa a VIII-a, vreau să învăț o meserie interesantă, să lucrez și eu în uzină..."**.

Să nu credeți că Ileana s-a oprit aici. Mi-a mai spus multe lucruri despre viața ei luminoasă, despre colegii de școală, despre orașul drag.

VACANȚA

Vacanță cu soare arzător, cu bucurie și cîntec. Pop Ana de la Școala generală de 8 ani din comuna **Orlat-Sibiu** a plecat într-o tabără regională, tabăra de la Dîmbul Morii. Două săptămîni de cîntec și voie bună, de drumeții.

— Sus pe munte, la „7 scări", ți se deschide în fa[ță] orașul Brașov cu toate splen[]dorile lui.

— Și ce ți-a mai plăcut, Ana ?

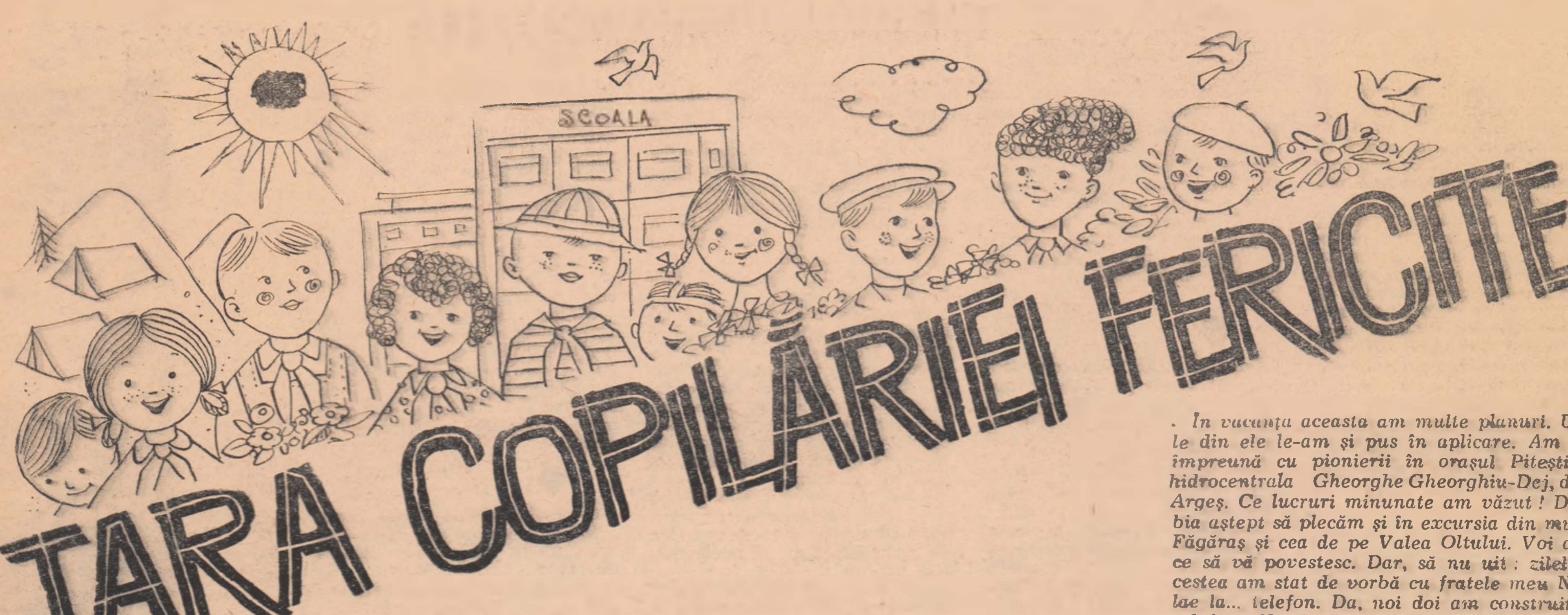
— Focul de tabără din poiana de la poalele muntelui. Cerul era înflorit cu stele. Peste întunericul de-afară au țîșnit limbile de foc o dată cu cîntecele noastre, cu dansurile, cu recitările închinate partidului nostru drag, patriei noastre socialiste. A fost o seară ca-n basm. Nu pot s-o uit, așa cum n-am să uit nici vizita făcută la fabrica „Republica" de lîngă Brașov, așa cum n-am să uit fiecare zi de vacanță înscrisă

Cîntă, vioară ! Cîntați, voi, strune, povestiți despre copilăria noastră fericită, despre patria dragă !

Trebuie să privim cu atenție fiecare amănunt, fiecare detaliu. Altfel, cum am reuși să redăm, întocmai, în desen, atîtea lucruri minunate care ne înconjoară ?

ȚARA COPILĂRIEI FERICITE

DRUM PE VERTICALA

SE ÎNTÎLNESC VECHI PRIETENI

— Ia uitați-vă cine vine!

Privirile băieților din echipă, care tocmai se pregăteau să înceapă lucrul, se întoarseră spre ușa atelierului. Pășind rar și apăsat printre strunguri, se apropia un tînăr mărunțel și lat în umeri, îmbrăcat într-o salopetă nouă-nouță. Fața măslinie și ochii căprui, străjuiți de sprîncene bogate, erau numai un zîmbet.

— Păi ăsta-i chiar Galaction al nostru, măi băieți! zise Dumitru Buruiană, șeful, grăbindu-se să-l întîmpine pe noul venit.

— Noroc, nea Dumitre! Și bine te-am găsit!

— Noroc, Galactioane, băiete! îi răspunse Buruiană strîngîndu-i strașnic mîna. Va să zică, așa arată un... inginer în devenire! Te pomenești că ai să faci practica chiar în sectorul nostru.

— Exact! Ia zi, te bucuri? îl întrebă Galaction, dînd mîna cu ceilalți băieți din echipă.

— Păi mai încape vorbă! răspunse Buruiană.

Retrospectivă

În vara anului 1953, un băiețel mărunțel și sfios bătea la poarta casei lui Dumitru Buruiană. Sosise în Capitală dintr-un sat de pe Ialomița. Pe Buruiană îl cunoștea mai demult, fiind și el tot de prin părțile acelea.

— Nea Dumitre, aș vrea să-nvăț și eu o meserie, așa, ca a matale. Te-aș ruga să-mi dai un sfat:

— Dar ia spune-mi, cum ai terminat cele 7 clase?

— Bine, nea Dumitre. Am fost și pionier. Acum îs utemist.

— Va să zică, n-o să mă faci de rușine. Așa-i?

— Așa-i, nea Dumitre.

Galaction și-a ținut cuvîntul. În cei trei ani cît a urmat școala profesională de la Uzinele „Semănătoarea", a fost unul dintre cei mai destoinici elevi. Era setos să învețe, să cunoască mereu mai mult și meseria de lăcătuș montator, așa o-ndrăgise, că de multe ori, nu numai în orele de practică, ci și în timpul liber se învîrtea pe lîngă nea Dumitru, în atelier. Apoi, după trei ani cînd s-a văzut cu diploma în mînă — diplomă de muncitor calificat — a venit întins la Buruiană.

— Nea Dumitre, vreau să lucrez în echipa matale.

Și a lucrat. Din 55 pînă în 59. Dovedind nu numai dragoste pentru meserie, dar și mult spirit de organizare, multă inițiativă, numai după un an, tînărul Vlase Galaction a fost numit șeful unei alte echipe din același sector. De cum terminase școala profesională, Buruiană îl întrebase:

— Și acum ai să te mulțumești numai cu atît? Uite ce posibilități se deschid azi în fața voastră, a celor tineri. Eu aș zice că bine-ai face de-ai urma și școala medie la seral.

Muncea Galaction, în atelier. Și zilnic, cu echipa lui, depășea planul cu 20-25 la sută. Iar seara, cu mai bine de jumătate dintre tovarășii lui de muncă din echipă, urma cursurile școlii medii serale.

În 1960, comuniștii l-au primit în rîndurile lor. Apoi, peste doi ani, tot în vară, Galaction, cu chipul luminat de bucurie îi arăta lui Dumitru Buruiană încă o diplomă. Era diploma de absolvent al școlii medii.

— Și acum? l-a întrebat iar Buruiană zîmbind cu înțeles.

— Vreau să urmez mai departe.

...Au trecut trei ani de cînd Galaction a schimbat atelierul uzinelor cu sălile de cursuri. O schimbare temporară. Acum e în anul IV la Politehnică, în aceeași specialitate în care are și calificarea de muncitor. Iar peste doi ani va veni cu o a treia diplomă pe care i-o va arăta lui Dumitru Buruiană.

Pînă atunci însă, Galaction învață. La facultate și în uzină, împreună cu mulți alți colegi de-ai lui, alături de vechii tovarăși de muncă.

Peste doi ani

Vlase Galaction are acum 26 de ani. La 28 de ani va fi inginer. Cît timp a trecut de cînd băiețașul mărunțel și sfios, sosit dintr-un sat de pe malul Ialomiței, a intrat, alături de nea Dumitru, pe porțile marilor uzine „Semănătoarea"? Nu-s prea mulți ani, față de drumul „pe verticală" pe care l-a parcurs, la fel ca mulți alți tineri din patria noastră socialistă. Galaction știe că uzinele îl așteaptă, că-l așteaptă și vechii lui tovarăși de muncă să se întoarcă în mijlocul lor pentru a-i ajuta cu cunoștințele lui îmbogățite în anii de studiu, pentru a urca producția de mașini agricole pe noi trepte ale calității.

C. DIACONU

O SĂ VĂ MAI TRIMIT VEȘTI

În vacanța aceasta am multe planuri. Unele din ele le-am și pus în aplicare. Am fost împreună cu pionierii în orașul Pitești, la hidrocentrala Gheorghe Gheorghiu-Dej, de pe Argeș. Ce lucruri minunate am văzut! De-abia aștept să plecăm și în excursia din munții Făgăraș și cea de pe Valea Oltului. Voi avea ce să vă povestesc. Dar, să nu uit: zilele acestea am stat de vorbă cu fratele meu Nicolae la... telefon. Da, noi doi am construit un telefon. Nicolae stătea în casă, iar eu într-un șopron, în curte. La început, nu se auzea nimic. Apoi, am descurcat firele, am controlat totul de la început și... telefonul funcționează normal. Am stat de vorbă pînă... am obosit. Ce bine mă simt în vacanță! O să vă mai trimit vești în timpul excursiilor.

STELEA ADRIAN
Satul Bravița, raionul Rîmnicu Vîlcea

IMPRESII DE NEUITAT

Despre multe lucruri care m-au impresionat în excursia pe care am făcut-o aș putea să vă scriu. Dar, cel mai mult mi-au rămas întipărite impresiile de la muzeul Doftana, fostă închisoare. Am văzut celulele în care au stat închiși ani de zile fiii devotați ai poporului nostru. Ne-am oprit îndelung să privim instrumentele de tortură, ni s-au povestit lucruri pe care nu le știam, din activitatea de luptă a comuniștilor, despre viața grea din trecut. Ne-au apărut atunci și mai fericite zilele noastre de acum, și mai mărețe înfăptuirile partidului drag

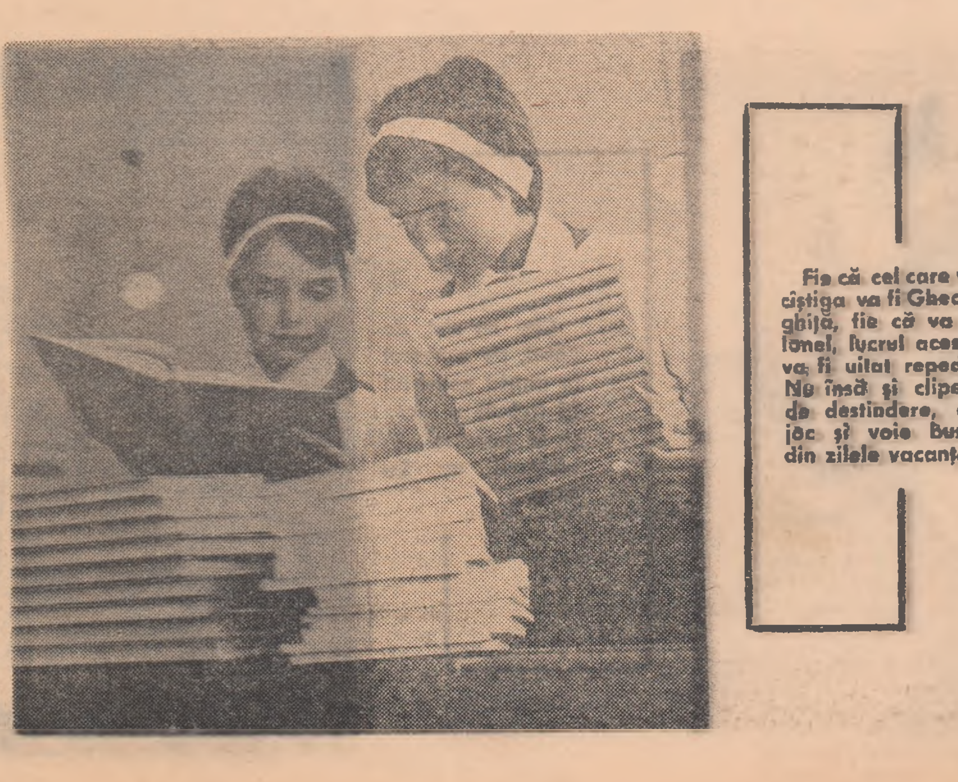
PITARU MARIANA
comuna Aricești-Zeletin, raionul Teleajen

ZILE DE VACANȚĂ

Încă nu este ora 8. Sînt aproape gata, am mîncat, m-am îmbrăcat. Este prea devreme, dar nu mai am răbdare. La fel și sora mea Olguța. Așa că plecăm. Pe drum ne-am întîlnit cu încă mulți pionieri. Sîntem cu toții tare bucuroși. Știm că ne așteaptă o zi de tabără plină de veselie, de joacă, de activități interesante. Eu am de gînd să le citesc prietenilor o mică poezie pe care am compus-o în cinstea Congresului. Dacă o să le placă, o s-o recit la serbare și la focul de tabără pe care le pregătim. O să fie frumoasă serbarea noastră. Ca și excursia pe care o s-o facem curînd, ca și concursul sportiv, ca și toate zilele noastre de vacanță.

DĂNILĂ SOFIA
comuna Rîpile, raionul Tîrgu-Ocna

Ce noi și frumoase sînt manualele noastre! Un minunat dar făcut de părintele nostru, partidul. Trebuie să-i răspundem cu un alt dar: notele noastre bune.

Fie că cel care va cîștiga va fi Gheorghiță, fie că va fi Ionel, lucrul acesta va fi uitat repede. Nu însă și clipele de destindere, de joc și voie bună din zilele vacanței.

CASCADA DE LUMINĂ

Nicăieri, poate, ca aici, pe aceste meleaguri moldovene, de la Borzești la Bicaz, nu simți atît de prezente, alăturate, pagini vii din istoria mai veche cu cele care jalonează vremea noastră de puternic avînt industrial.

Cu primul pas făcut pe valea Trotușului, cobori în lumina de legendă a copilăriei lui Ștefan cel Mare. Dar Borzeștiul, sub stejarul căruia și-a încercat voevodul în cei dintîi ani de viață iscusința în mînuirea săgeților, i s-a adăugat o nouă strălucire. Aici s-au înălțat în zilele noastre mari cetăți ale industriei chimice.

Mai sus, pe Bistrița, alte construcții au răsărit pe mal de apă sau pe cîmpia goală altădată, punctînd cerul cu siluetele lor albe, pînă departe, sub zidurile cetății Neamț.

●

Bistrița, coborînd din pădurile cu zimbrii, străbătute de Molda lui Dragoș, face încă un popas la Racova, unde se conturează una din cele douăsprezece hidrocentrale, care alcătuiesc așa-numita „cascadă a luminilor".

Pe șantier se lucrează de zor.

Barajul e aproape gata. Brigada lui Dumitru Pușcașu adaugă ultimele brîie de beton.

Autobasculante încărcate trec într-o parte și alta, într-o forfotă continuă.

— Am sosit, claxonează șoferul Vasile Roșca, oprind mașina lîngă dig.

Comunistul Nicolae Asimionesi și cei din echipa lui descarcă cu iuțeală materialul vîscos, cenușiu, îl toarnă cu o mașină specială în plăci enorme de beton ce, sub privirile lor, capătă duritate de stîncă.

— Aici, la cota 206, lucrările sînt aproape terminate, explică inginerul Nicolae Mircea. La 20 iulie, în cinstea Congresului partidului, intrăm cu buldozerele, deviem apa încoace.

Bistrița curge la o palmă de loc, pe vechea albie mărginită de lanul cu reflexe de aur.

Așteaptă clipa solemnă, de întîlnire cu digul.

Pe alte coordonate ale celor douăsprezece hidrocentrale, apa și-a și început activitatea — la Buhuși, Costișa, Zănești, Roznov I, Roznov II, Pîngărați — suind luceferii de lumină în șiragul becurilor electrice, adunîndu-și energia în rețeaua ce-și întinde firele, unite cu ale altor centrale electrice, în lung și în lat, pe meleagurile moldovene și mai departe.

●

Dacă pe valea Trotușului s-a elaborat prima șarjă de cauciuc sintetic românesc, de pe Bistrița a pornit nu numai lumină, dar și prima tonă de fire și fibre sintetice produse în țară.

Este vorba de uzina de la Săvinești, unde în prezent se petrece ceva nou. Ce anume ?

Mai întîi, o incursiune în trecut.

La o mare expoziție organizată în 1906 la București, edilii fostului județ Bacău au ținut să fie prezenți, să arate și ei cît de prosperă e regiunea pe care o „gospodăreau". Mai greu a fost cu alegerea exponatelor, căci nu prea aveau ce trimite. Și totuși, ceva au găsit : o salcie bătrînă care atinsese respectabila vîrstă de un secol și cîțiva dovleci ieșiți din comun prin mărimea lor.

De altfel, Enciclopedia din 1938, referindu-se la industria Bacăului, arăta negru pe alb că dispunea de „o moară cu turbină, două mori cu apă, o fabrică de cherestea care se aprovizionează din pădurile județului Neamț și Suceava, cu lemn de brad, transportat cu plutele pe Bistrița pînă la Bacău, o fabrică de lumînări de seu, patru tăbăcării, două fabrici de oale de pămînt..."

●

Uzina de la Săvinești, deși n-are decît un deceniu de existență, este cunoscută nu numai în țară, ci și peste hotare. Firele și fibrele sintetice produse aci, rezistente, elastice, de un alb strălucitor, se bucură de o bună apreciere.

Pe un vast șantier, ce se întinde lîngă uzină, se ridică o nouă... uzină.

– Asta e, îmi spune comunistul Sandu Alexandru, arătînd cu mîna către un autobuz, care se strecoară pe sub coloanele înalte.

Sus, în autobuz, se zărește o machetă argintie, asemănătoare cu „vechea" uzină.

— O duc s-o aibă constructorii la îndemînă, model.

Pe șantier, sora geamănă a și început să capete contur. Oamenii din brigada lui Gheorghe Bucelea, renumit constructor, deputat în Marea Adunare Națională, pregătesc armătura de metal, pe care alți meșteri, cu căști sobre de protecție pe cap, o urcă pe piloni de piatră, încleștînd-o în țesătură de beton.

Sandu Alexandru are o treabă mai... delicată. Execută instalația electrică automată a camerelor de comandă. Sub degetele lui, mii de fire se leagă între ele, într-o ordine știută numai de el. Și face totul cu atîta pricepere și dăruire, de parcă s-ar afla în fața unui pian din strunele căruia vrea să scoată muzica cea mai perfectă.

Așa și este : ceea ce face el, nu îngăduie nici o strună dezacordată.

●

Cînd ajungi la Bicaz, o imagine stăruie neștearsă. Aceea a construcțiilor înconjurate de schele, a atîtor edificii industriale întîlnite în cale, ridicate la indicația partidului, blocuri monumentale, care au făcut să se schimbe fața locurilor. La Piatra Neamț, bunăoară, barierele orașului s-au mutat cu 12 km peste limitele de altădată, iar din coloanele gigantice ale noului combinat de îngrășăminte cu azot ies mii de tone de cristale albe — hrană pentru pămîntul lucrat după știința agriculturii înaintate.

Dar și în preajma vechilor cetăți s-au ridicat schele. Lîngă turnul lui Ștefan, de la Piatra, sub boltele cetății Neamțului, în care se păstrează, printre vestigiile trecutului, mînerul sabiei marelui domnitor moldovean. Zidurile vechiului castel de pe stînca neagră, zugrăvit în versurile lui Bolintineanu, se împlinesc, cetății i se redă înfățișarea din timpul lui Ștefan cel Mare.

Bicazul a înscris una dintre cele mai strălucite file din opera de electrificare. Alături, și împreună cu cele douăsprezece „surate" de pe Bistrița reprezintă o forță uriașă : aproape 600 000 kW.

Barajul înălțat în calea apelor, de priceperea și fantezia omului, înfruntă de mult semeția Ceahlăului cu care se învecinează și la poalele căruia, pe o lungime de 35 km, a fost creată o adevărată mare artificială — marea Bicazului...

●

O zi obișnuită în portul Bicaz.

Din larg, tocmai sosește un vas, anunțîndu-și sosirea cu sunete de sirenă.

Dumitru Rotaru, dispecerul, se uită în jur bucuros, preocupat.

— Avem patru vase mari de pasageri și vreo șase șalupe-taximetre și aproape că nu dovedim. Mulți excursioniști ne vizitează. Din țară, din străinătate. Luna trecută am transportat pe lac 20 000.

Marinarii — toți unul și unul. Cu ani în urmă, mulți dintre ei nu știau să conducă decît plutele. Au lăsat țapinele și au venit să lucreze la hidrocentrală. Cînd au fost gata lucrările, au învățat să conducă vase moderne. Așa cum a făcut și Nicolae Ungureanu, șeful echipajului de pe nava „Reșița", care intră în port.

De pe punte coboară un șir de elevi și eleve. Pop Vladimir, Olaru Ana, Crăciun Constantin, Velniciuc Marieta.

O fată cu ochi albaștri, Darie Elena, întoarce capul, visătoare, urmărește întinsul nesfîrșit de apă.

— A fost o excursie minunată. Am văzut atîtea !...

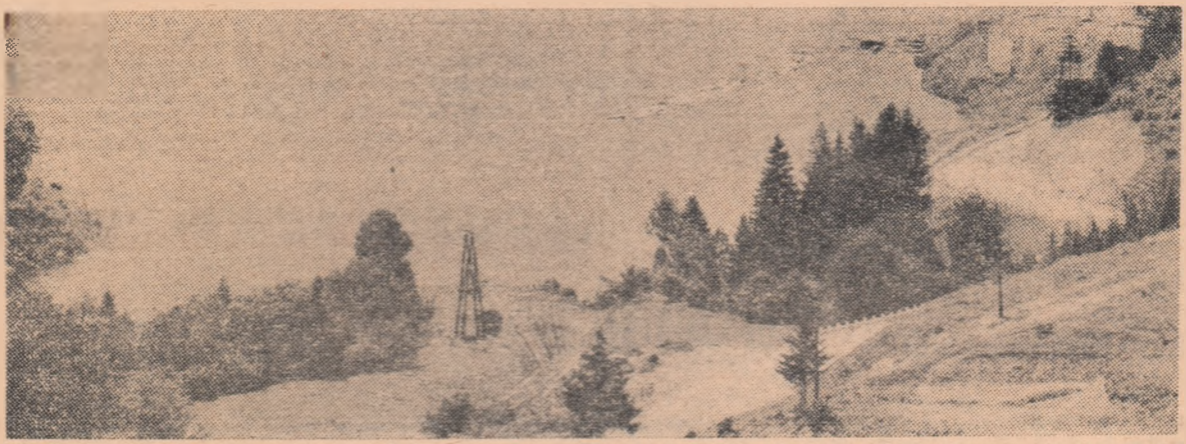
Oare ce imagini cuprind limpezimile ochilor ei în clipa aceasta ?

Ceahlăul cu culmile albe împodobite cu floare de colț, constelațiile de lumini înălțate de constructori deasupra Bistriței și risipite în casele oamenilor, stînca Corbița de pe care, spune legenda, o prea frumoasă fată de plăieș, Corbița, s-a aruncat în cercul de apă învolburată ca să scape de urmăritorii turci care voiau s-o răpească, cărările pe care au trecut pașii lui Creangă și Sadoveanu, Calistrat Hogaș și Grigorescu, cetățile vechi și cele noi, industriale, ridicate la Borzești și Racova, la Săvinești și Piatra Neamț...

Sau poate — toate la un loc.

Peisajul minunat al patriei noastre socialiste, tot mai înfloritoare.

Al. Dinu IFRIM

Bicaz — lacul de acumulare.

CU E. G. R.-1 ...

Tractorul ro... tribuie din p... rirea prestigi... triei noastre ... re de ...

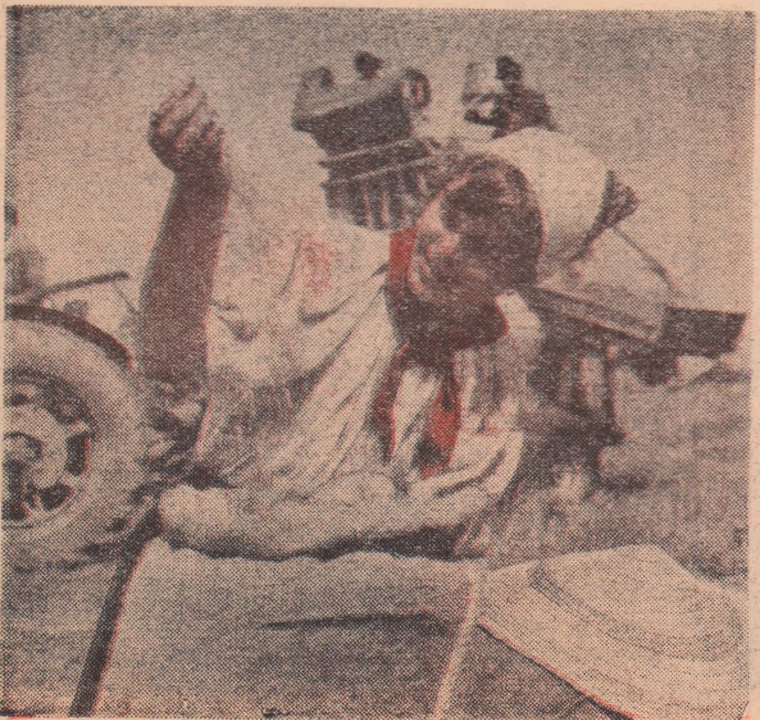
ȚARA ALBAST... DE LA POALE... MUNȚI...

Am străbătut într-o zi toridă, de i... prins în mod cu totul neașteptat c... nu-i alb ca în Bărăgan. Și nici jos... bastru și limpede. Albaștri sînt și mu... te împrumută ceva din culoarea ce... lanurile de grîu sau de in, turmele ...

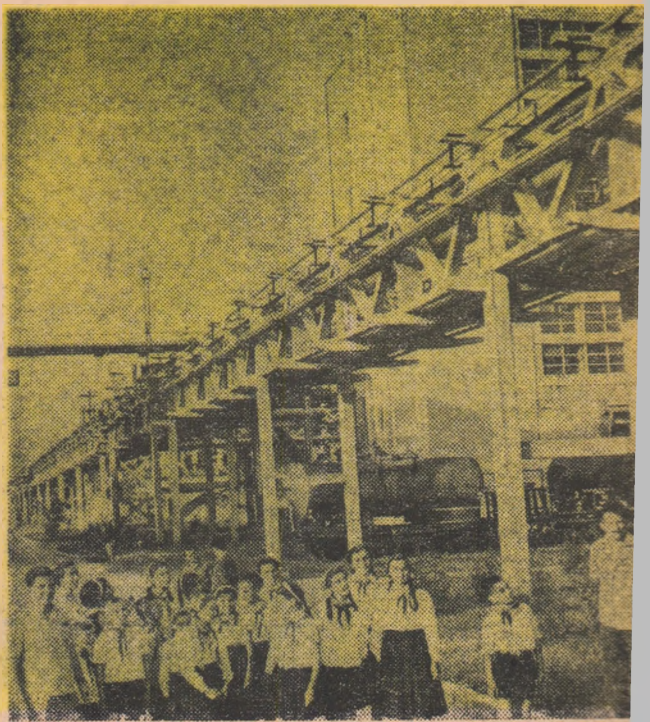
Satele prin care trecem au uliți la... sele de cărămidă sau de piatră au ... Porțile masive legate în fier sînt în... proape că nici nu știu cum arată ...

ROMÂNIA-ȚAR...

Intr-o zi, nu prea depărtată, voi lucra pe ogoarele acestea. Acum, dau o mînă de ajutor. Vreau să mă împrietenesc din timp cu viitoarea mea meserie.

Cîte nu sînt de văzut, de cunoscut în patria noastră ! Îți trebuie o viață să le cercetezi. Și pionierii au început...

ROMÂNIA

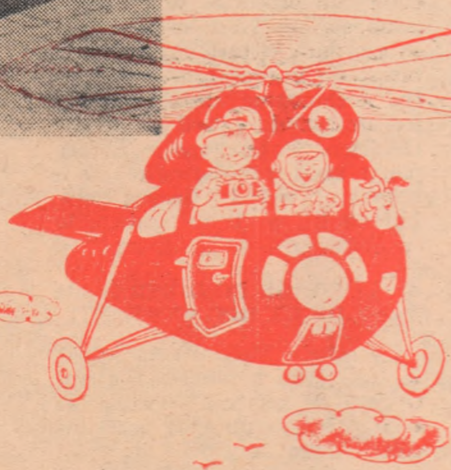
PE MERIDIANELE LUMII

De data asta, dragii mei, cît ar fi de puțin măgulitor pentru noi, trebuie să recunoaștem — eu, Ștefăniță și Zdup — că numai cu greutate, cu foarte multă greutate am așternut pe hîrtie cele cîteva rînduri de față. Spuneți și voi, ce să alegi mai întîi din vraful de însemnări despre prestigiul țării noastre peste hotare ? !

Citesc într-un carnet de reporter : *„Cele mai alese pagini din operele a peste 130 de scriitori români — clasici și contemporani — au fost tălmăcite în 40 de țări"*. Și Ștefăniță-mi zice : „Hai să scriem puțin măcar despre țările care l-au tălmăcit pe maestrul Zaharia Stancu !" Adică exact despre... 30 de țări ! Un rînd despre fiecare și...

Pe o altă filă de carnet — e carnetul de reportaj dintr-o călătorie în Austria. Franța, Anglia etc — mi-am notat : *„Numeroase instituții de învățămînt superior din 80 de țări ale lumii acordă un deosebit interes studiului limbii române"*. Și mă gîndesc ce interesant ar fi să-i zugrăvesc, măcar în 20 de rînduri, pe studenții de la Sorbonna (Franța) aplecați cu atenție asupra slovei lui Eminescu, Creangă sau Arghezi... Dar trebuie să scriu despre atîtea, că spațiul nu ajunge !

Îl strig pe Zdup — să-l trimit după ceva — dar el se află deja lîngă mine cu un pachet enorm de poze de la tîrgurile internaționale la care a luat parte țara noastră numai în prima jumătate a acestui an. Iau fotografiile, cîte una, și mai privesc o dată. cu Ștefăniță, aspecte pe care eu le-am imortalizat pe pelicula aparatului de fotoreporter. Iată pavilioanele românești de la *Primul tîrg al Atlanticului (Montevideo*-Uruguay)... Sau pe cele de la tîrgurile din *Tripoli* — Libia, *Paris* — Franța, *Budapesta* — R. P. Ungară, *Frankfurt* — R. F Germană, *Tokio* — Japonia, *Varșovia* — Polonia... Pe spatele fotografiei cu pavilionul nostru la Tripoli mi-am notat chiar cîteva cuvinte ale ministrului libian al economiei : *„Exponatele prezentate în pavilionul dv. merită toată admirația, în special cele ale industriei constructoare de mașini"*.

O poză de la *Tîrgul internațional de la Leipzig* (R. D. Germană), pe care am făcut-o în primăvara acestui an, îmi amintește de-un moment emoționant : acela al decernării *Medaliei de Aur* tractorului românesc *„Universal 650"*. Pe noi toți, românii care ne aflam la tîrg. felicitările ne-au copleșit ; bucuria noastră a fost și mai mare pentru că distincția acordată lui „U-650" al nostru a avut loc în condițiile confruntării tractorului românesc cu numeroase alte tractoare străine !

Cîteva fotografii îmi amintesc de zilele pe care le-am petrecut la *Hertogenbosch*, un orășel olandez cu vreo 70 de mii de locuitori: într-o fotografie — E.G.R.-ul meu, înconjurat de o mulțime de copii curioși, care i s-au cățărat pînă și pe coadă ; în altă poză — sala în care s-a ținut festivalul tradițional la care a concurat și baritonul român Dan Iordăchescu. Măsurîndu-se cu 78 de concurenți, cîntărețul român a cucerit toate cele 4 mari premii ale festivalului, cucerind, totodată, și aplauzele nesfîrșite și inima iubitorilor de muzică prezenți în sală...

Dintr-o fotografie — făcută la Cannes, pe litoralul francez al Mediteranei — ne zîmbește, emoționat și... victorios. Liviu Ciulei, regizorul filmului românesc „Pădurea spînzuraților". care tocmai a primit premiul pentru regie al Festivalului filmului de la Cannes (unul din cele 30 de premii cucerite de filmele românești în ultimii 5 ani !).

Dar cîte n-ar fi de povestit despre prestigiul de care se bucură peste hotare patria noastră, economia ei cultura ei, realizările remarcabile dobîndite de harnicul ei popor sub conducerea încercatului nostru partid.

GHEORGHIȚĂ reporterul

PE-UN PICIOR DE PLAI

CUNUNA

Bate vîntul pădurea
Pădurea, prietena,
Că eu am crescut cu ea.

Ramurile și le pleacă
Mîna mea cu drag să facă
O cunună rotunjoară
Să ți-o pun pe frunte, țară.

Cîte păsări codrul are,
Toate cîntă-a sărbătoare,
Și-așa cîntă de cu foc
De n-ai mai pleca din loc.

Strînge-le-aș grai lîngă grai.
Graiul dulce cel de mai
Să-l trimit partidului,
Dragului, iubitului,
Că prin el avem de toate
Și lumină, și dreptate.

Codrul poartă flori pe poale
Și pe cărările sale,
Strînge-le-aș mireasma toată.
Mireasmă de flori curată.
Și pe boare s-o trimit
Doar partidului iubit
Că ne-a dat tot ce-am dorit.

Culeasă din regiunea Oltenia
de Nicolae ROGOBETE

con-
intă-
indus-
uctoa-

RĂ

OR

...ra Bîrsei. M-a sur- ... cerului. Aici cerul ... cerul este înalt, al- ...zare. Și parcă toa- ... a munților. Apele ... copacii, casele. ... niște bulevarde. Ca- ...e cetăți medievale. ... cîte trei metri. A- ... Zăresc din cînd în

cînd și case cu o arhitectură nouă. Mai ales la intrarea sau la ieșirea din sate. Obloanele de lemn și porțile înalte legate în fier — încep să lipsească din noua arhitectură. Casele înălțate în ultimii ani sînt niște vile cochete, cu garduri joase din plase de sîrmă.

În Hărman cobor. Autobuzul pleacă mai departe spre Brașov. E ora prînzului și ulițele par adormite. Aici, în Hărman, noua arhitectură a pătruns și în centru. Magazinul universal cu autoservire, Bufetul, Căminul cultural cu localuri noi, cu linii simple, moderne. Pe terasa Bufetului, cu mese și scaune suple, șase sau șapte sălcii opresc arșița, împrospătează aerul. Dar noua arhitectură, (la Hărman, în ultimii ani, s-au construit 280 de case noi) nu ilustrează decît într-o mică măsură schimbările care s-au petrecut în țara albastră de la poalele munților. Marile transformări, profundele transformări s-au petrecut în viața spirituală, în obiceiurile și psihologia oamenilor din părțile acestea. Socialismul le-a deschis porțile masive și grele și a lăsat să bată soarele peste dalele de piatră din curțile întunecoase. În fața Căminului cultural am zărit un panou cu afișe. Iată-le : „Duminică se va desfășura faza raională a Concursului I. L. Caragiale la care vor participa comunele : Hărman, Bod, Hălchiu, Tărlungeni, Cărpiniș, Vîlcele, Prejmer și Feldioara. În program : piese de teatru, recitări, teatru de păpuși, citiri artistice". Alt afiș anunța programul cinematografului ; „Marți și miercuri : Vi-l prezent pe Baluev. Vineri și duminică : La patru pași de infinit".

Și mai jos, alt afiș făcea cunoscut :

„Duminică, ora 11, meci de handbal în 7 între echipele Recolta II Hărman și Recolta II Hălchiu".

Pe Mitran Ion, cunoscut ca unul dintre cei mai buni mulgători din brigada I-a, l-am întîlnit în magazia unde se depozita lucerna. Venise să dea o mînă de ajutor. Aici nu era sectorul în care lucra el. Putea să aștepte liniștit ora mulsului și nici să nu-i pese de lucernă. Asta era adevărat, dar lucerna avea o anume rețetă, trebuia să fie așezată într-un anume fel, ca să-și păstreze vitaminele și sucurile. Mitran Ion lucrează în sectorul zootehnic de aproape 12 ani, și cunoștea acest secret mai bine decît cei din brigăzile de cîmp.

— Și-apoi, m-a întrebat el zîmbind, lucerna asta nu-i și pentru vacile pe care le îngrijesc eu ?

Pe inginerul zootehnist Aman Matei l-am întîlnit de trei ori, dar abia spre seară am reușit să stau de vorbă cu el mai pe îndelete. De fiecare dată se scuza zîmbind :

— Iertați-mă, numai un minut !

Și dispărea pentru două ceasuri. Seara s-a explicat : ținea și locul președintelui plecat cu treburi urgente la regiune.

— Și-acum, vara, dacă lipsești un minut de pe cîmp, te poți trezi cu surprize mari. Grînele s-au pîrguit, am pregătit combinele.

Inginerul zootehnist Aman Matei m-a învăluit cu o privire sinceră, prietenească.

La Brigada a II-a începuse mulsul de seară. Am ascultat o clipă șuroitul laptelui în șistare, mugetele vițeilor încă neînvățați cu biberonul și ne-am îndreptat pe jos, spre centrul satului. Pe lîngă noi, pe biciclete, cu pălării de paie pe cap, treceau femei, bărbați, fete. Erau cooperatorii din Hărman. Se întorceau de la cîmp. De pe cîmpul cu lanuri bogate, unde începuse marea bătălie a campaniei de vară — secerișul.

Costache ANTON

...A COPILĂRIEI FERICITE

Să zbori sus, tot mai sus, simbol al bucuriei, al copilăriei senine și să ne-aduci pe aripi raze de soare !

Te-ai speriat că-ți pierzi dintele ? Nici o grijă ! Va crește altul și mai puternic !

Luminosul „V. 66-70" (III)

Parcă mă aflam în fața unei scene pe care se desfășura un spectacol magnific, fantastic în dimensiuni și forță.

Vedeam aievea cum țîșnesc fulgere din ape. Am văzut cum izvorăsc lumini din cetăți masive de oțel și beton. Lumini care împresurau feeric țara, forța care punea în mișcare mașini și agregate. Am văzut inima care pulsa în interiorul instalațiilor automate. Nu-mi venea să-mi desprind privirea de pe ecran pentru a vedea ce text se află în caseta proiectorului lui „V. 66—70".

— Nu-i așa că-i măreț? mă întreabă gazda mea. Lui „V. 66—70" i s-a adaptat un cuplaj. Acum am putea să-i spunem mai corect „V. 66—75".

Mă uit la casetă și citesc: „Proiect de Directive ale Congresului al IV-lea al Partidului Muncitoresc Român cu privire la valorificarea surselor energetice și electrificarea țării în perioada 1966—1975". Îmi atrage atenția o casetuță pe care citesc: Țiței în 1965 — 12,55 milioane tone, în 1975 — 13,5—14 milioane tone...

Privesc fascinat ecranul lui „V. 66—70" și degetele operatorului care apasă pe clape...

A desfăcut cuplajul. În fața mea se desfășoară acum peisajul măreț, mereu schimbător al satului și al orașului. Blocuri de locuințe noi muncitorești, noi construcții și realizări în domeniul ocrotirii sănătății, spitale moderne de mare capacitate, stațiuni balneoclimaterice, cabane, centre turistice etc. Iată un șir cu microbuze cu pionieri plecați în drumeții și tabere pionierești, iată noi magazine cu forme avansate de deservire a populației și asortate cu produse de calitate superioară...

Și din nou figurile luminoase ale oamenilor muncii.

Nu mai caut să citesc textul. Înțeleg că e vorba de traiul tot mai îmbelșugat și fericit al poporului nostru, de viitorul său luminos.

Este grija partidului nostru concretizată în cifrele prevăzute în proiectele Directivelor Congresului al IV-lea.

Mă uit la musafirul meu devenit gazdă și ghid. Cel care m-a adus aici, în fața aparatului electronic „V. 66—70", cu ajutorul căruia am putut transforma în imagini vizuale cifrele cuprinse în proiectul de Directive ale Congresului al IV-lea al Partidului Muncitoresc Român. La început mi s-a părut că îl cunosc. Îmi amintesc acum de el. L-am întîlnit de multe ori în drumurile mele prin țară. Ați citit de multe ori despre el prin ziare.

Iar aparatul electronic „Luminosul V. 66—70", cred că ați ghicit, reprezintă viitorii ani 1966—1970.

M. CALIN

ÎN CINSTEA CONGRESULUI PARTIDULUI

Zilele trecute, *la Moldova Nouă, a început să producă noul complex minier* care va pune în valoare rezervele de minereu cuprifere din această parte a țării, prelucrînd anual, în prima etapă, 660 000 tone minereuri și urmînd ca în anii viitori capacitatea lui să ajungă la peste un milion tone pe an. În prima etapă, complexul va asigura anual o cantitate de cupru în concentrate mai mare decît cea obținută în întreaga țară în anul 1955. Noul obiectiv industrial, executat într-un interval de scurt timp, de către unități de construcții și montaje aparținînd Ministerului Minelor și Energiei Electrice, se adaugă noilor succese cu care oamenii muncii întîmpină cel de al IV-lea Congres al partidului.

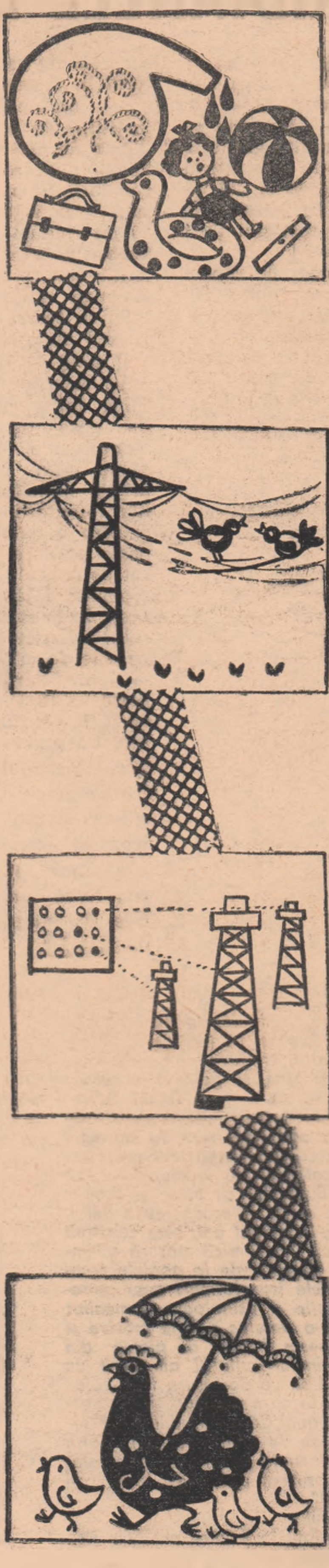
La Uzinele „23 August" din Capitală a început fabricația primelor locomotive Diesel-hidraulice românești *de 350 și 700 cai putere. Noile locomotive vor contribui la modernizarea transportului feroviar, la înlocuirea treptată a tracțiunii cu aburi cu tracțiune Diesel, care va fi extinsă în afara liniilor principale și la deservirea trenurilor pe linii secundare și a manevrelor în stații.*

Actul de naștere al noii clădiri a Institutului Politehnic „Gheorghe-Gheorghiu-Dej" din București a fost parafat luni, 28 iunie 1965. În zona uzinelor „Semănătoarea", pe malul drept al Dîmboviței au început lucrările pregătitoare pentru construirea celui mai important obiectiv al viitorului plan cincinal în domeniul învățămîntului superior.

În cronica noului cartier Balta Albă a fost înscrisă o nouă pagină. A început să producă aici cea mai mare și mai modernă fabrică de produse de panificație din țară — „Titan".

150 tone de pîine de toate sortimentele și 16,7 tone de produse de franzelărie vor ieși zilnic pe porțile ei spre centrele de desfacere.

NOI OBIECTIVE INDUSTRIALE

UN NOU COMPLEX PENTRU VALORIFICAREA GAZELOR DE SONDE

Un nou complex de valorificare a gazelor a început să producă la Moreni. Procedee tehnice moderne create de petroliștii români sînt folosite pentru trecerea gazelor în stare lichidă, valorificînd gazele de sondă în produse necesare industriei petrochimice. Instalația are o capacitate de 200 000 mc în 24 de ore, asigurînd în întregime dezbenzinarea gazelor de sondă din schela Moreni.

STAȚIE DE TRANSFORMARE A ENERGIEI ELECTRICE DE 400 kV

La termocentrala Luduș-Iernut s-a pus sub tensiune prima stație de transformare a energiei electrice de 400 kV din țară.

Prevăzută cu instalații speciale de protecție prin relee, noua stație va folosi pentru prima dată în țară curenți purtători de înaltă frecvență pentru declanșarea întrerupătorilor în caz de avarii pe liniile electrice. Stația are în dotare patru auto-transformatori monofazați, avînd fiecare cîte 133 000 kV a. Toate comenzile se efectuează de la distanță.

SONDE CONDUSE DE LA DISTANȚĂ

La schela Moinești a intrat în funcțiune o nouă stație automată de control centralizat a sondelor în pompaj de adîncime — cea de a doua de acest fel din Moldova. Înzestrată cu instalații de telecomunicație proiectate și executate în întregime în țara noastră, ea asigură supravegherea și controlul de la distanță a funcționării unui număr de 87 de sonde în producție.

180 000 DE PUI ANUAL

Orașul Oradea s-a îmbogățit cu un nou obiectiv economic: combinatul avicol. Combinatul este construit și organizat după cele mai moderne metode, întregul proces de producție fiind mecanizat și automatizat. Stația de incubație a combinatului, dotată cu patru incubatoare de mare productivitate a și scos primele serii de pui.

În momentul cînd combinatul va intra în funcțiune cu întreaga sa capacitate el va avea circa 88 000 găini ouătoare și va crește într-o serie 90 000 de pui de o zi, adică circa 180 000 pui anual.

ROMÂNIA-ȚARA

„Sînt gata întotdeauna!" E angajamentul nostru solemn pe care-l spunem patriei și partidului drag.

Echipați cu tot ce se cere pentru o expediție în pădure copiii pun la punct ultimile detaliile ale itinerarului.

Ei se vor întoarce cu multe, multe impresii de neuitat.

Cupa „Scînteii pionierului" la natație

Mult succes în întreceri!

Pregătirile pentru cea de a XV-a ediție — jubiliară — a Cupei „Scînteii pionierului" la natație sînt în toi. Micii înotători din toate taberele locale din Capitală s-au pregătit cu asiduitate timp de două săptămîni și acum sînt gata pentru a lua startul în prima etapă a tradiționalului concurs de înot.

Acum cîteva zile, la Palatul pionierilor s-a ținut o adevărată conferință de presă „ad-hoc", la care au ținut să ia cuvîntul nenumărați înotători din toate raioanele Capitalei.

TĂNĂSESCU CRISTIAN, *Școala generală de 8 ani nr. 114 — raionul Nicolae Bălcescu :* În ultimul număr al „Scînteii pionierului", am citit despre înotătorii din raionul „30 Decembrie" care sînt hotărîți să cîștige și în acest an Cupa „Scînteii pionierului". Eu îi felicit pentru hotărîrea lor, dar, în același timp, vreau să spun că și pionierii din raionul nostru sînt hotărîți să cîștige cupa !

BLAJ NATAȘA, *Școala generală de 8 ani nr. 179 — raionul Grivița Roșie :* Și noi avem aceeași dorință. Pentru a o realiza, ne-am pregătit din timp cu foarte multă seriozitate.

ION MIREA, *Școala generală de 8 ani nr. 146 — raionul V.I. Lenin:* Anul trecut, la finala Cupei am cîștigat premiul special pentru cel mai mic concurent. La această ediție, vreau să obțin o performanță cît mai bună pentru ca împreună cu ceilalți înotători din raionul Lenin să putem cîștiga mult-rîvnitul trofeu.

ANDREI MARIAN, *Școala generală de 8 ani nr. 168 — raionul 16 Februarie :* Cine va cîștiga Cupa ? Echipa raionului care va realiza cele mai bune performanțe. S-ar putea întîmpla ca echipa raionului nostru să vă ofere în finală o mare surpriză. De ce n-am cîștiga și noi măcar o dată Cupa „Scînteii pionierului" la natație ?

STOICA GABRIELA, *Școala generală de 8 ani nr. 53 — raionul 23 August :* Sînt convinsă că în finala actualei ediții a Cupei „Scînteii pionierului" vom avea și noi un cuvînt greu de spus. Țintim de mai mulți ani la mult rîvnitul trofeu. Performanțele obținute pînă acum, la antrenamente, ne îndreptățesc să aspirăm la primul loc.

Declarațiile concurenților nu pot decît să ne bucure. Dorim ca cea de a XV-a ediție — jubiliară — a Cupei „Scînteii pionierului" la natație să fie cîștigată de echipa raionului care va realiza cele mai frumoase performanțe.

Începînd de astăzi bazinul de înot de la Palatul pionierilor cunoaște freamătul pasionantelor întreceri. Tuturor concurenților, mult succes !

Radu POPA

MIHAELA PENEȘ VĂ INVITĂ:

TOȚI COPIII PE STADIOANE

Zilele trecute am întîlnit-o pe cea mai tînără campioană olimpică de la Tokio, proaspăta absolventă a Școlii medii nr. 35 din București — ați ghicit, desigur, cu toții despre cine este vorba — maestra emerită a sportului Mihaela Peneș. Am întîlnit-o la Poiana Brașov, unde Mihaela urma un foarte amănunțit program pe ceasuri și chiar pe minute. Din cercetarea programului, ca și din explicațiile marei noastre campioane, am înțeles că ea se antrenează intens pe două „fronturi", pe tărîm atletic, unde o așteaptă noi și importante confruntări internaționale cu sportivi fruntași din alte țări și pe tărîm profesional, unde o așteaptă un examen hotărîtor — concursul de admitere la Facultatea de medicină.

Despre o discuție mai lungă cu Mihaela, în această împrejurare, nu putea fi vorba. Am rugat-o totuși să ne spună cîteva cuvinte despre debutul ei, despre condițiile pe care le-a avut pe vremea cînd făcea primii pași în atletism ca și condițiile pe care le au azi copiii care practică sportul.

„De la început vreau să arăt — ne-a spus Mihaela — că vîrsta mea nu este atît de îndepărtată de ziua debutului. Am 17 ani. Acum patru ani și jumătate am pus, pentru prima oară, mîna pe suliță. Am început atletismul cu multe alte sute de copii. Ce condiții am avut ? Condițiile pe care le au azi toți sportivii din țara noastră de la cei mari pînă la cei mai mici. Adică toate condițiile. Cele mai bune condiții. Acces la sălile de sport, pe stadioane, echipament minunat, zeci de profesori și antrenori, tot ce-și poate dori un iubitor al sportului. Din scurta mea carieră vreau să vă dau un singur exemplu, care, cred eu, este edificator în privința condițiilor asigurate începătorilor: cînd am realizat modesta cifră de 50 metri la aruncarea suliței, pe vremea aceea nimeni nu auzise de mine, mi s-a dat, în semn de încurajare o minunată suliță Help, cea mai bună suliță din lume ! A fost cea mai mare bucurie, de pînă atunci, a vieții mele.

În încheiere, ce-aș putea să vă mai spun, condițiile pe care le-am avut eu le au toți copiii care îndrăgesc sportul. Lor le adresez un călduros apel : veniți cît mai mulți pe stadioane ! Dintre voi se vor recruta campionii de mîine și poate, cine știe, sportivii care vor înălța drapelul țării noastre pe cel mai înalt catarg !

Marius POP

VÎRSTA ȘI PERFORMANȚA

DE VORBĂ CU ION CERNEA, CAMPION MONDIAL ȘI VICECAMPION OLIMPIC LA LUPTE, ANTRENOR FEDERAL.

— Ce legătură vedeți între vîrstă și performanță, tovarășe Cernea ?

— Depinde... Un tînăr începe să practice sportul de timpuriu. Muncește cu tragere de inimă, e serios, are calități fizice, nu-l înspăimîntă unele înfrîngeri de moment. Apoi, cucerește un loc fruntaș într-o competiție de prestigiu. Iată cîteva cazuri : patinatoarea Elena Moiș a apărut pe gheață la 4 ani, iar la 11 ani a fost campioană republicană ; boxerul Ion Monea, după 5 ani de pregătiri, avînd 20 de ani, obține o medalie olimpică de bronz ; Mihaela Peneș a primit la vîrsta de 17 ani cununa învingătorilor olimpici la aruncarea suliței. Să adăugăm numele Iolandei Balaș, al Olgăi Szabo, al Elenei Leuștean, al lui Lazăr Baroga

— Iar alteori ?...

— Alteori ? Te apropii de țelul propus încet, cu ocolișuri. Dumitru Pîrvulescu a început luptele de la vîrsta de 13 ani. Devenise cunoscut peste hotare, dar nu reușea să ocupe decît locul IV la competiții de valoare mondială. N-a disperat. Căutam să-l consolez. Mi-a răspuns : „Înfrîngerea m-a învățat. Lucrez mai puțin decît adversarii. Voi dubla timpul petrecut în sala de sport". Urmau noi victorii, dar nici un loc prim. In călduroasa vară a anului 1960, Pîrvulescu a perseverat ca niciodată. După 15 ani de activitate neîntreruptă, avînd 28 de ani, a obținut medalia de aur la Jocurile Olimpice de la Roma. Trăgătorul Ion Dumitrescu a pus arma la ochi ca școlar, dar numai la 38 de ani a cules rodul maxim : campion olimpic.

— In concluzie...

— Ambele posibilități, atingerea unor rezultate superioare în timp scurt sau, dimpotrivă, după ani îndelungați au un izvor unic : PREGATIREA ZILNICĂ. Perseverența, tenacitatea, hotărîrea și încrederea în atingerea scopului — sînt cele mai sigure ajutoare ale sportivului. Dacă lipsești de la un antrenament simți tu însuți, dacă absentezi de la două, te critică specialiștii, iar de lipsești la trei, te știe tot stadionul !

Interviu realizat de Tiberiu BAN

COPILĂRIEI FERICITE

Încă unul, și încă unul. Coșul este plin „ochi" de știuleți cu boabe aurii. Pionierii sînt mîndri că în hambarele cooperativei agricole de producție se află și o mică părticică a muncii lor.

Avem o echipă strașnică de dansuri ! Colegii noștri, spectatorii, nu sînt de loc zgîrciți cu aplauzele.

CU AUTOCARUL PRIN ŢARĂ

Dimineaţa eram cu toţii „în păr" în faţa Casei pionierilor din Iaşi. Aşteptam nerăbdători autocarul. 9 zile de excursie prin ţară — asta ne umplea inimile de bucurie. Iată-l sosit. Ne îmbarcăm spunînd cîte-o glumă apoi pornim. Lăsăm în urmă Strunga, Fălticenii şi ne-ndreptăm spre vechea cetate a Moldovei — Suceava. I s-o fi spunînd „veche", dar după noi, blocurile moderne care scrutează cerul Sucevei dau impresia de tot ce poate fi mai nou şi mai frumos în zilele noastre.

A doua zi, după un somn bun, am pornit spre oraşele Reghin, Tîrgu Mureş. Un joc de orientare în pădurea din apropiere, o ploaie de aplauze pentru echipa cîştigătoare şi iată-ne din nou la drum. Cheile Turzii ne fac cu mîna ademenitoare. Sorbim cu nesaţ bogăţia de culori a naturii, ne minunăm de isprăvile apei care a săpat stînca formînd pereţi abrupţi. Timpul fuge pe lîngă noi. Vizităm Clujul cu grădina sa botanică, fabrici — de porţelan, de încălţăminte, de tricotaje — apoi Timişoara, Aradul, Reşiţa. Cetatea siderurgici ne-a dat de gîndit, mai ales, nouă, băieţilor. Unii ne şi vedeam storcînd bogăţii de oţel cuptoarelor.

La Băile Herculane ne-am afundat în apa limpede şi, răcoriţi, ne-am făcut o poză de toată frumuseţea în faţa statuii lui Hercule. Uitasem să vă spunem: aparatul de filmat şi cel de fotografiat ne-au fost nedespărţiţi tovarăşi de drum.

Şi în sfîrşit, iată-ne în Bucureşti, pe care mulţi dintre noi îl vedeam prima dată. De sus, de la Casa Scînteii am aruncat o privire de entuziasm şi un gînd de salut blocurilor impunătoare, aeroportului, Herăstrăului. Pînă seara tîrziu n-am ostenit trecînd în carneţelele noastre de drum: Palatul pionierilor, blocurile de basm din Piaţa palatului, toată măreţia Capitalei, pe care am luat-o cu noi în oraşul nostru, aşa cum am luat fiecare colţ de ţară prin care am trecut, fiecare frumuseţe şi bogăţie a patriei dragi, pe care am cunoscut-o şi mai mult în această excursie.

Pionierii
GRIGORE LILIANA
BOGTA CONSTANTIN
MOISI EDUARD
Casa pionierilor, Iaşi

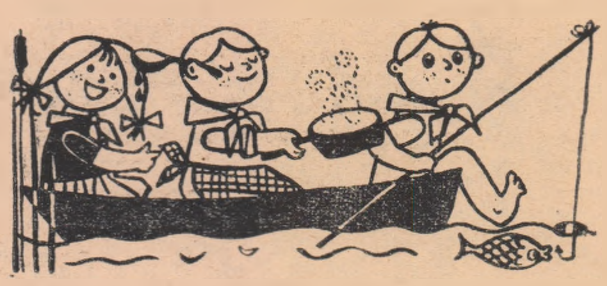

PARTIDULUI

Partidul meu iubit, noi drumuri ne deschizi
Constructori demni ai viitorului să fim
Copilărie-n soare, fără griji
Ne-ai dăruit ca să ne pregătim.

Şi azi cînd ţara mea aşteaptă
Cu rod de muncă-al IV-lea Congres,
Eu îţi aduc prinos de mulţumire,
Notele mele în buchet ales.

COROAMĂ GHEORGHE
Şcoala medie Vicov de Sus
raionul Rădăuţi,
regiunea Suceava.

ÎN VACANŢĂ

Vorbind despre vacanţa noastră, ieri,
Ne-am adunat vreo cîţiva pionieri.
— „Eu, spuse unul, mă voi scălda în mare
Apoi voi sta pe plajă, ca fructele în soare".

— „Eu voi urca cu tabăra pe munte,
Pîraiele le-oi trece cu un copac drept punte
Şi voi cunoaşte-n cale atîtea plante rare,
Că nu îmi vor ajunge două, trei, ierbare".

— „Ce fluiere voi face din crengile de sălcii!
Voi învăţa-n vacanţă şi meşteşugul bărcii".
— „Eu voi străbate-oraşul, voi vizita uzine
Şi îmi voi face prieteni noile combine".

. . . .

Şi-am stat aşa de vorbă pînă tîrziu în seară
Că visele-mplinirii ne surîdeau de-aproape
Şi ne strîngea în braţe scumpa noastră ţară.

AGAPESCU TRAIAN
Şcoala generală de 8 ani nr. 11,
Braşov

URARE

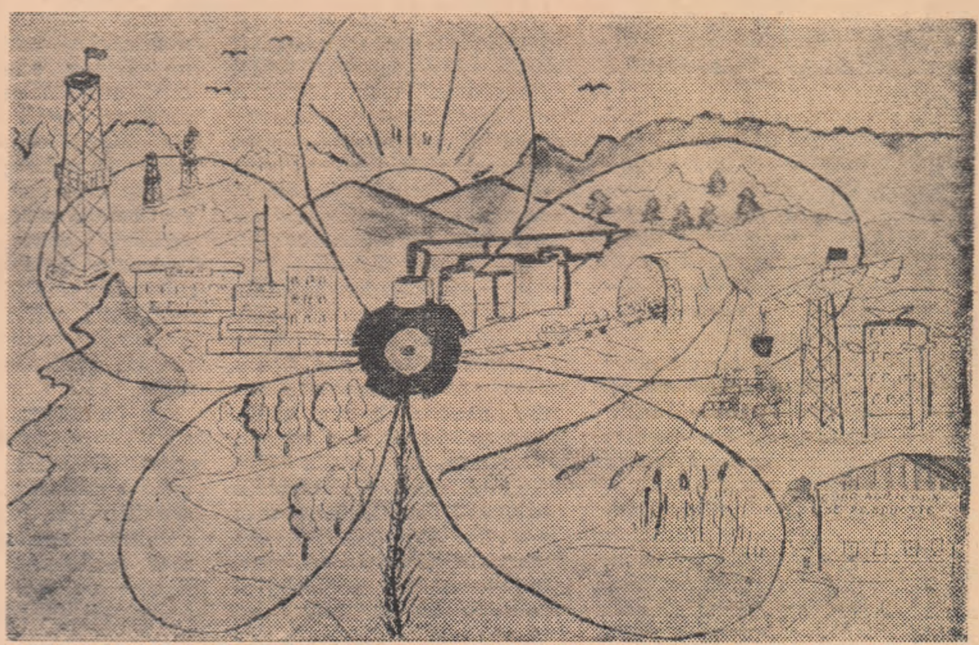

Sub steagul tău, partid iubit,
Se-nalţă ţara mea —
Ca chipu-n aur poleit
Mai mîndră ca o stea.

Azi ne e traiu-mbelşugat
Prin grija ta-nţeleaptă.
Poporul nostru ce-a visat
Tu ai schimbat în faptă.

Partid al nostru, să trăieşti!
Să ne îndrumi mereu,
Să crească ţara ca-n poveşti
Sub roşul steag al tău.

CURELARU IULIANA
Şcoala generală de 8 ani nr. 2,
comuna Bucium, regiunea Iaşi

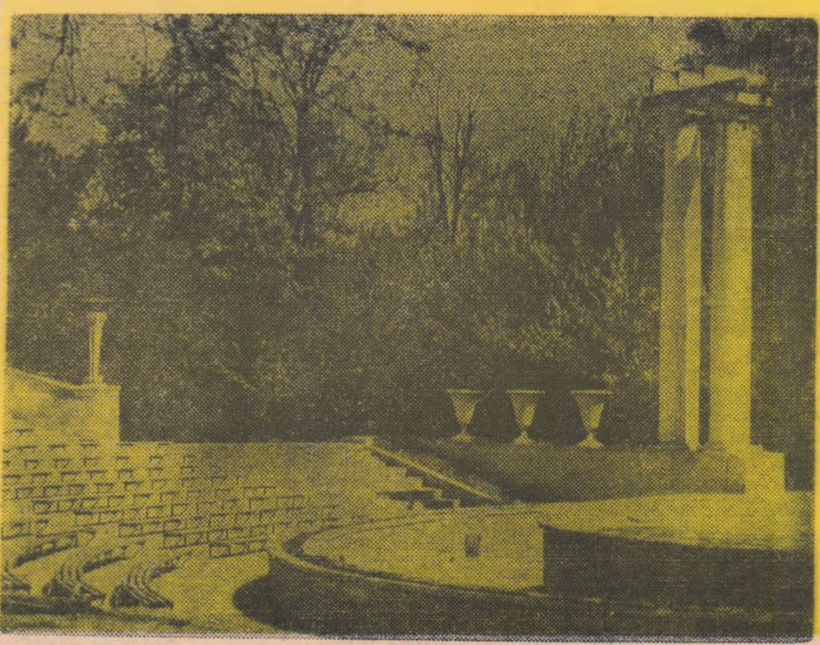

„FLOAREA VIEŢII NOI", desen executat de pionierul Nicodim Sorin din clasa a VI-a, de la Şcoala medie de arte plastice, Iaşi.

„La cercul de electrotehnică, la Palatul pionierilor", fotografie executată de pioniera Apolzan Rodica, Şcoala generală de 8 ani nr. 10, clasa a VI-a, Bucureşti.

„Teatrul de vară, Palatul pionierilor", fotografie executată de pionierul Niţă Teodor, Şcoala generală de 8 ani nr. 183, clasa a VII-a, Bucureşti.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti Piaţa „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40631